

Arrest

nr. 43 724 van 25 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 1 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 april 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHKOUCH loco advocaat M. SANGWA POMBO en van L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 27 december 2002 het Rijk binnen en diende op 12 mei 2009 een derde asielaanvraag in. Op 26 januari 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beweerde de Soedanese nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Omdurman en te behoren tot de etnie Beja.

*U diende op 30 december 2002 een **eerste asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van verblijf werd op 11 februari 2003 door de Dienst*

Vreemdelingenzaken genomen. U tekende op 13 februari 2003 beroep aan tegen deze beslissing en werd in dat verband door het Commissariaat-generaal gehoord op 19 juni 2003. Op 2 september 2003 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op basis van het bedrieglijk karakter van uw verklaringen. Op 21 oktober 2004 diende u een beroep tot nietigverklaring in en op 31 oktober 2004 diende u een schorsingsberoep in bij de Raad van State tegen de bevestigende beslissing van verblijf (G/A 142166-30767). Op 1 december 2004 werd uw beroep echter verworpen door de Raad van State. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 23 december 2004 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van verblijf werd op 11 januari 2005 door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen. U tekende op 12 januari 2005 beroep aan tegen deze beslissing en werd in dat verband door het Commissariaat-generaal gehoord op 12 april 2005. Op 12 april 2005 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op basis van het kennelijk ongegronde karakter van uw verklaringen. Op 19 mei 2005 diende u een schorsingsberoep in en op 12 november 2008 diende u een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State tegen de bevestigende beslissing van verblijf (G/A 162016-22394). Op 25 februari 2009 werd uw beroep echter verworpen door de Raad van State. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 12 mei 2009 diende u een **derde asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 10 juni 2009) en het Commissariaat-generaal (dd. 17 december 2009) blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerdere asielaanvragen aflegde. U voegde er aan toe dat u in mei 2009 naar de Soedanese ambassade stapte in Brussel met het oog op het bekomen van een reisdocument zodat u met het REAB-programma van IOM terug kon keren naar uw land van herkomst (gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 17 december 2009, p. 6-7). Vervolgens verklaarde u dat u omwille van uw bezoek aan de Soedanese ambassade vreest dat u bij eventuele terugkeer naar Soedan opnieuw vervolgd zal worden door de Soedanese autoriteiten (p. 10). U legde ter staving van uw derde asielaanvraag volgende documenten neer: een persoonlijke brief uitgegeven door uw broer Khaled Awad El Haj dd. 22 oktober 2004 alsook een Nederlandse vertaling van deze persoonlijke brief uitgevoerd door beëdigd vertaler Abd Alrahman Alsulaiman dd. 29 december 2004 waarvan de handtekening werd gelegaliseerd door A. De Vos, gemachtigde adjunct-griffier van voorzitter I. Moyersoos van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen dd. 30 december 2004, een e-mail uitgegeven door Giovanni Heyde (fedasil) en gericht aan Miet Esprit (OCMW Wevelgem) dd. 7 mei 2009 en het document REAB Declaration form for rejected asylum seekers uitgegeven te Gent dd. 7 april 2008.

U verklaarde dat u subsidiaire bescherming wenst te krijgen

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw derde asielaanvraag voorlegde blijken onvoldoende te zijn om een "vrees voor vervolging" zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk te maken.

Ten eerste kan worden opgemerkt dat in het kader van uw **eerste asielaanvraag** door de Commissaris-generaal op 2 september 2003 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen op basis van de bedrieglijkheid van uw verklaringen. Meer bepaald werd in deze beslissing via uitgebreide argumentatie onder meer geconcludeerd dat u vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent uw rivaal en lid van de veiligheidsdiensten, Tariq Hassan (zie bevestigende beslissing van weigering van verblijf dd. 2 september 2003). Tevens werd onder meer opgemerkt dat u "diverse tegenstrijdige verklaringen over uw vervolging en deze van uw familie aflegde, die de geloofwaardigheid van uw relaas nog meer ondermijnen" (zie bevestigende beslissing van weigering van verblijf dd. 2 september 2003). Vervolgens kan worden opgemerkt dat in het kader van uw **tweede asielaanvraag** door het Commissariaat-generaal op 12 april 2005 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen op basis van de kennelijk ongegrondheid van uw asielaanvraag. Zo werd er onder meer opgemerkt dat het door u voorgelegde nieuwe document "geen objectieve bewijskracht" bevat "gezien het persoonlijke briefwisseling met uw familie betreft" (zie bevestigende beslissing van weigering van verblijf dd. 12 april 2005).

Met betrekking tot de **nieuwe elementen** om uw **derde asielaanvraag** te staven kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden.

Van de door u voorgelegde persoonlijke brief uitgegeven door uw broer Khaled Awad El Haj dd. 22 oktober 2004 alsook een Nederlandse vertaling van deze persoonlijke brief uitgevoerd door beëdigd vertaler Abd Alrahman Alsulaiman dd. 29 december 2004 waarvan de handtekening werd gelegaliseerd door A. De Vos, gemachtigde adjunct-griffier van voorzitter I. Moyersoos van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen dd. 30 december 2004, kan gezegd worden dat dit document reeds beoordeeld werd in het kader van uw tweede asielaanvraag.

Wat betreft uw verklaring dat u samen met Giovanni van fedasil (gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 17 december 2009, p. 11) op 9 of 10 mei 2009 (p. 6) de Soedanese ambassade bezocht (p. 6) met het oog op het verkrijgen van een reisdocument (p. 7) opdat u zou kunnen terugkeren naar Soedan (p. 7) kan gezegd worden dat uw poging om vrijwillig terug te keren naar uw land van herkomst met IOM weinig verenigbaar is met de eerder door u beweerde "vrees voor vervolging" door de autoriteiten van uw land van herkomst. Immers, indien u werkelijk vreest dat Tariq Hassan van de Soedanese veiligheidsdiensten alsook de Soedanese autoriteiten u zouden willen doden zoals u nochtans staande hield (p. 10) zou men toch kunnen verwachten dat u niet vrijwillig de Soedanese ambassade zou bezoeken met het oog op een terugkeer naar uw land van herkomst. Uw bewering dat u niet zelf wilde terugkeren naar Soedan doch verplicht was (p. 7) kan niet ernstig worden genomen gezien u enerzijds beweerde dat u aanvankelijk wilde terugkeren naar Soedan omdat u zoniet in België op straat zou moeten leven (p. 7) en alhier geen werk heeft (p. 7) en dus "geen andere keuze" had dan terug te keren naar Soedan (p. 7). Anderzijds dient geconstateerd te worden dat u toch vrijwillig de Soedanese ambassade te Brussel betreden heeft en dus geenszins van enige dwang gesproken kan worden.

Van de door u voorgelegde e-mail uitgegeven door Giovanni Heyde (fedasil) en gericht aan Miet Esprit (OCMW Wevelgem) dd. 7 mei 2009 en het door u voorgelegde document REAB Declaration form for rejected asylum seekers uitgegeven te Gent dd. 7 april 2008 kan slechts gezegd worden dat hieruit geenszins blijkt dat u niet vrijwillig de Soedanese ambassade zou bezocht hebben met het oog op een eventuele vrijwillige terugkeer naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten zijn derhalve niet van aard de geloofwaardigheid van de door u in het kader van uw eerste asielprocedure gesitueerde vervolgingsfeiten te herstellen. Ondanks uw bewering dat u nog steeds een vrees voor vervolging zou koesteren omwille van de – door het Commissariaat-generaal ongeloofwaardig geachte - problemen die u zou ondervonden hebben met Tariq Hassan en met de Soedanese autoriteiten (gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 17 december 2009, p. 10), kan bezwaarlijk geloof gehecht worden aan de door u in het kader van uw derde asielaanvraag ingeroepen vrees voor vervolging.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat "In Sudan bestaat geen wettelijke bepaling waarin het ongeoorloofd verlaten van het land of het na het verstrijken van de toegestane termijn terugkeren in het land strafbaar wordt gesteld. Voor zover bekend vindt in Sudan bij terugkeer van een illegaal uitgereisde persoon geen strafvervolgning plaats vanwege de illegale uitreis." (zie informatie in administratief dossier).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept als "Enig middel" een schending in "van artikel 1, sectie A, paragraaf 2 van het Verdrag van Genève van 1951, de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het gebrek aan motivatie".

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te

stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker diende een derde asielaanvraag in. Hij meent *“Dat bijgevolg de omstreden beslissing niet voldoende gemotiveerd is omdat zij betrokkene niet toelaat zich uit te drukken over de tegenstrijdigheden die hem verweten werden tijdens zijn eerste asielaanvraag (...) Dat de motivatie van tegenpartij tracht de mogelijkheid van de introductie van een tweede [lees: derde] asielaanvraag zuiver formeel en nutteloos te maken”*.

3.1.1. Te dezen is de Raad niet bevoegd zich in beroep uit te spreken over de beslissingen genomen in het kader van de eerste en tweede asielaanvraag. Deze werden aangevochten met de in de Belgische wetgeving bepaalde rechtsmiddelen. Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel dat er niet meermaals geoordeeld wordt over eenzelfde zaak is te dezen zijn bevoegdheid beperkt tot de beoordeling van de in de derde asielaanvraag aangehaalde nieuwe gegevens en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, alsmede van de aanvraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De opmerkingen in het verzoekschrift met betrekking tot elementen die reeds beoordeeld werden in het kader van zijn eerste en tweede asielprocedure, in het bijzonder aangaande *“bepaalde contradicties [die] hem tijdens de voorgaande asielaanvragen verweten werden”* en *“de brief (...) door de broer van betrokkene geschreven en vertaald in december 2004”* zijn in casu dan ook niet dienend.

3.2. Als nieuwe elementen voert verzoeker aan *“Ik heb geen nieuwe elementen”* aangaande zijn situatie in Soedan en verklaart *“Ik ben hier samen met een persoon van IOM naar de Soedanese ambassade gegaan, bij de consul. Deze wilde informatie weten over mij. Ik moest mijn gegevens vertellen. Hij wilde het adres en het telefoonnummer van mijn familie in Soedan. Ik wilde het telefoonnummer niet geven van mijn familie en zei dat ze geen telefoon hadden. Zonder deze info kon de consul me geen document afleveren die bevestigt dat ik Soedanees ben. En zonder dat document kon IOM mij ook niet verder helpen. (...)”*

3.2.1. Verzoeker argumenteert *“Dat hij nog steeds voor zijn veiligheid en zijn leven vreest in geval van terugkeer gelet op de vervolgingen die hij er ondergaan heeft en dat deze vrees bevestigd is door de onmogelijkheid van deze laatste zich in zijn land van herkomst te laten repatriëren (...) Dat de vrees door verzoeker aangevoerd blijkt de onmogelijkheid te bevestigen dat deze laatste naar zijn land van oorsprong terugkeert niettegenstaande de gedane stappen. Dat hem bijgevolg geen enkel tegenstrijdig gedrag in dit geval niet kan verweten worden, vermits deze laatste in België niet mocht blijven en een tweede asielaanvraag heeft indien dank zij nieuwe elementen verbonden aan de onmogelijkheid van zijn repatriëring.”*

3.2.2. Verzoeker geeft zelf aan dat *“hij geen nieuwe elementen heeft”*. Verzoekers eerdere asielaanvragen werden afgewezen op ongeloofwaardigheid, tegenstrijdige verklaringen en vaagheid zodat verzoeker niet aantoonde dat hij een individueel conflict had met een veiligheidsagent die

eveneens met zijn verloofde wenste te huwen. Daargelaten of dergelijke persoonlijke situaties al kunnen leiden tot internationale bescherming, berust verzoekers derde asielaanvraag op praktische problemen bij het verkrijgen van een reisdocument. Verzoeker bezocht de Soedaneese ambassade onder begeleiding van Fedasil met het oog op zijn vrijwillige terugkeer naar Soedan. Verzoeker verklaarde dat Fedasil de ambassade inlichtte over *“wat IOM juist deed en dat ik wilde terugkeren naar Soedan, de werknemer van IOM vroeg een reisdocument voor mij, de consul repliceerde dat hij dat kon doen maar dan zou de persoon in kwestie wel over een identiteitsdocument moeten bezitten, de consul geloofde dat ik Soedanees was en mij wel een reisdocument kon geven voor enkele reis maar dan moest ik hem info geven om dat te bekomen, dus vroeg hij hoelang ik hier reeds was, ik zei 7 jaar, hij vroeg wat ik hier deed en ik zei dat ik asiel aanvraag, hij vroeg hoe ik hier arriveerde en ik zei dat ik wilde terugkeren naar Soedan dus hij zei dat ik mijn adres moest geven, ik gaf het adres dat ik had in Omdurman, hij vroeg mijn telefoonnummer en ik zei dat mijn familieleden geen telefoon hebben en hij zei dat ik dus niet wilde terugkeren, ik antwoordde dat indien mijn terugkeer afhankelijk was van een telefoonnummer ik niet meer wilde terugkeren en zei ‘laat maar zitten dan’”* (gehoorverslag CGVS, 17.12.2009, p.7-8). Uit deze verklaringen blijkt dat de door de consul verrichte handelingen en gestelde vragen kaderen in een normale procedure, wat bevestigd wordt in de door verzoeker neergelegde correspondentie tussen Fedasil en het OCMW Wevelgem (zie *“Dat een consul die gegevens nodig heeft bij een onderzoek naar de identiteit is nogal een courante praktijk bij ambassades”*). Verzoeker weigerde de door de consul gevraagde documenten en informatie te verschaffen en heeft uiteindelijk zelf zijn verzoek geannuleerd ook al meent de begeleider van Fedasil dat *“De consul heeft naar mijn aanvoelen de bruggen niet definitief opgeblazen, maar wanneer Abbas zal willen terugkeren zal dat op de condities van de consul gebeuren.”* Dat geen gevolg werd gegeven aan verzoekers aanvraag naar reisdocumenten om gerepatriëerd te worden, heeft verzoeker dan ook geheel aan zichzelf te wijten. Hieruit kan bezwaarlijk een nood aan internationale bescherming uit worden afgeleid. Daarenboven ligt de bereidwilligheid van de consul in lijn met het *“Algemeen ambtsbericht Sudan”* (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier) waaruit blijkt dat illegale uitreis niet strafrechtelijk vervolgd wordt in Soedan.

3.3. Verzoeker meent dat *“uit inlichtingen over Soedan blijkt dat de politieke situatie er onstabiel is en dat er een terroristische bedreiging bestaat”* en *“Dat eveneens uit de inlichtingen over Soedan blijkt dat het conflict van Darfour de stad Omdurman bereikt heeft, vanwaar verzoeker afkomstig is.”* Verzoeker wijst in dit verband op algemene informatie van de FOD Buitenlandse Zaken en *“een rapport van Amnesty International”*.

3.4. Het volstaat echter niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene informatie dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In zoverre verzoeker zich voor de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus toont hij dan ook evenmin aan dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. In zoverre verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoeker dient niet aan te tonen dat het geweld direct tegen zijn persoon wordt gericht. Het blijft niettemin noodzakelijk het causale verband aan te tonen tussen de zwaarwegende gronden die bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade zal lopen bij

terugkeer naar het land van oorsprong, wat op zich ook een inschatting inhoudt van verzoeker, binnen de situatie van zijn land. Verzoeker wijst op een document van Amnesty International waaruit blijkt dat er in Darfur een gewapend conflict plaatsvindt en dat er sprake is van schendingen van mensenrechten. Verzoeker is echter afkomstig uit Omdurman, nabij Khartoum. Noch uit zijn verklaringen, noch uit zijn etnische herkomst als Beja kan een band met Darfur blijken. Uit de neergelegde informatie kan geenszins worden afgeleid dat de situatie in de regio Omdurman en rond de hoofdstad onder de toepassing valt van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet. Wat het reisadvies betreft van de FOD Buitenlandse Zaken kan worden opgemerkt dat dergelijk reisadvies enkel betrekking heeft op reislustige westerlingen die naar Soedan willen reizen en niet slaat op Soedanese staatsburgers. Volgens de disclaimer wordt het reisadvies opgevat *“als één van de informatiebronnen die de Belgische reizigers kunnen raadplegen om een beslissing te nemen aangaande hun reisplannen en is dus een vrijblijvende raadpleging, gepubliceerd als een dienstverlening aan de reizigers, aan wie het vrij staat om het al dan niet op te volgen”*.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK